

ACTE EN COMMEMORACIÓ DEL 30è ANIVERSARI DEL CONSELL NACIONAL DE LA JOVENTUT DE CATALUNYA (CNJC)

Palau del Parlament, 25 de març de 2009

El trentè aniversari del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya mereixia un acte de reconeixement institucional. I, sincerament, penso que té molt de sentit que aquest homenatge tingués lloc aquí, al Parlament. Per la solemnitat que atorga el Palau del Parlament, espai amb clara significació històrica; perquè el Consell és, de fet, una entitat regulada per una llei específica del Parlament, i perquè aquesta és, hauria de ser la casa de totes les catalanes i els catalans, l'espai de trobada de les diferents veus del nostre país.

Per tant, avui commemorem, de manera solemne, el trentè aniversari del Consell. I el primer de tot és felicitar-lo per aquestes tres dècades de molta i bona feina.

I en segon lloc, lògicament, toca fer balanç. I fer balanç vol dir mirar enrere. I deixin-me començar amb un esment personal.

Ja ho he explicat altres vegades, però s'hi presta. Jo també hi era, i en aquell moment, quan encara no teníem Parlament, quan teníem una Generalitat provisional i el futur era tan obert com ple d'incerteses, en aquell moment la fundació del Consell Nacional de la Joventut significava un pas endavant, un exemple palpable que aquest país tornava a caminar, i que els joves d'aquella època volíem dir moltes coses i teníem moltes coses a fer.

I aprofito –ara que som en un context de crisi global, novament ple d'incerteses davant els canvis que vindran– per dir-vos, precisament, que els joves d'ara, potser més que mai, teniu molt a dir i, sobretot, molt a fer. Sou part del present i sou part del futur immediat de Catalunya, i els pròxims anys seran en gran part el resultat del que vosaltres fareu.

Això vol dir assumir responsabilitats, per descomptat, començant per les personals, les de cadascú amb la seva vida, i per mantenir també la visió col·lectiva que defineix l'essència del món associatiu.

A la dècada dels vuitanta, quan comença aquest Parlament –encara no fa trenta anys–, hi havia com una mena de transversalitat. Aquella transversalitat la donava l'Assemblea de Catalunya, la lluita contra el franquisme.

Avui hi ha una altra transversalitat –aquella transversalitat està superada. Avui la transversalitat sabeu qui la dóna? Justament, la pertinença al moviment associatiu d'aquest país, i segurament que el Consell Nacional de la Joventut n'és una prova molt clara.

Quanta i quanta gent que ha tingut responsabilitats diverses en el Consell Nacional de la Joventut avui té responsabilitats en els àmbits polítics i institucionals més diversos? Una gernació. Per tant, també es construeix una transversalitat ara que neix de la societat civil. I aquest és un dels nervis més importants que té aquesta nació i és un dels elements que en cap cas hem de renunciar a tenir. Aquesta transversalitat és el que ens fa forts.

Per tant també, i d'alguna manera, vull reivindicar i elogiar la part d'escola de polítics en el millor sentit de la paraula –i el reivindico amb tota la solemnitat avui aquí– que ha tingut històricament, durant aquests trenta anys, el Consell Nacional de la Joventut.

Per tant, tres dècades d'evolució del moviment associatiu juvenil català i tres dècades –també permeteu-me dir-ho– de balanç, evidentment, positiu. La contribució del Consell a l'associacionisme juvenil i al conjunt de la societat catalana al llarg d'aquests anys és un fet.

Tanmateix, cal dir també que molts reptes, molts reptes resten pendants, molts dels obstacles amb què s'enfronten els joves, amb què s'enfronta el mateix Consell, s'arrosseguen a cada nova etapa.

Penso en la situació laboral dels joves o en l'accés a l'habitatge, per posar dos exemples permanentment presents de problemàtiques socials que han afectat successives generacions i que afectaran generacions que vindran.

I sóc el primer de defensar, i ho faig d'una manera clara i rotunda, i inequívoca, que el Consell i moltes de les seves entitats, o la Secretaria General de Joventut, han treballat i treballen, i de manera constant –jo diria que en alguns casos fins i tot brillant–, per superar tots aquests problemes.

Però –però– la societat catalana segurament que en alguns aspectes no ha sabut trobar les respostes adients. I això, vull deixar-ho clar, no és tant una taca, en cap cas, en la història del Consell. Això, en qualsevol cas, podem imputar-ho a un fracàs del conjunt del país.

Caldrà seguir empenyent per corregir desajustos i, paradoxalment, potser en algun cas, la crisi econòmica fins i tot hi pot ajudar. Per exemple, el model d'habitatge del nostre país, sense lloguer social, centrat en la compra, no té equivalent a la Unió Europea. Som, de fet, una anomalia europea en aquest camp.

Potser amb l'esclat de la bombolla immobiliària, si s'actua políticament a mitjà i llarg termini –cosa francament difícil–, i si des de la societat civil es planteja una perspectiva de canvi de model, es podran solucionar algunes coses.

Ja ho veurem. Com deia, la situació en aquest àmbit no és imputable al Consell, tot i que això, evidentment, l'obliga a posicionar-se i no permet desentendre-se'n.

En el balanç, en canvi, sí que hi pesa i molt un altre aspecte, la que considero una de les principals aportacions que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha fet al país, i que marca en gran part els reptes de present i futur de l'entitat. Em refereixo al fet de fer xarxa, de potenciar l'associacionisme, de promoure la participació i la implicació dels joves en la vida pública, en els reptes col·lectius. Perquè no sé si en som tots prou conscients, però, per exemple, les arrels de la crisi actual rau en gran part en la pèrdua progressiva de visió col·lectiva a mitjà i llarg termini, en la globalització d'un excessiu individualisme, de la recerca de beneficis particulars immediats, oblidant que al món actual els problemes, els reptes, les crisis, són compartits, ens acaben afectant a tots.

Com a nació, com a país, com a societat, no ens en podem sortir anant cadascú a la seva, i hem de ser conscients d'això. Ens cal entendre que la democràcia, per exemple, necessita la implicació i la participació de la ciutadania, més enllà d'anar a votar quan toca, que també s'hi ha d'anar; que configurem una gran xarxa, de què tots formem part, i que ens necessita a tots.

En aquest sentit, la contribució del Consell Nacional de la Joventut articulant l'associacionisme juvenil, fent de pont, de nòdul de la xarxa, potenciant el

desenvolupament associatiu al territori, o com a interlocutor davant els poders públics, ha estat important i és essencial per al present i per al futur de Catalunya.

Perquè tenim molts reptes per endavant. I, compte! Si es mira enrere en la història es comprova que de moments de reptes n'hem tinguts molts. Quan ens n'hem sortit, i n'hem sortit reforçats, és quan la implicació ha estat col·lectiva, quan ens hem posat a sumar en lloc de dividir-nos. I això passa per saber mirar endavant, però també per entendre el present. I el present actual és d'evolució, és de canvis.

Poso un exemple: si observem el món laboral –i penso en algunes reivindicacions històriques–, veurem que perd sentit pensar en llocs de feina per a tota la vida quan les empreses no tenen assegurada la seva pròpia supervivència. Per contra, encara queda molt per avançar quant a la qualitat del món laboral o a una distribució salarial més justa.

És a dir, hem de saber llegir, hem d'entendre, hem d'adaptar-nos als canvis constants del nostre temps. I, evidentment, això ho hem de fer tots: les institucions, per començar, i les institucions i el món dels polítics especialment, però també la societat civil, i el mateix Consell Nacional de la Joventut. I en certa manera ja s'ha comentat. Cal aprofitar les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies, com és el cas de les anomenades xarxes socials. Permeten plantejar-se en aquests moments coses abans impensables, i més tenint en compte que, precisament, la vostra generació és la generació mentalment i tècnicament més preparada per aprofitar aquestes noves possibilitats. No podeu deixar passar l'oportunitat que ofereixen.

I lligat amb la participació, permetin-me fer una referència a l'actualitat. Aquests dies, com tantes altres vegades, els joves han ocupat el centre de l'atenció pública, però en negatiu, pels enfrontaments amb els cossos de seguretat en relació amb el pla de Bolonya.

Ho he dit moltes vegades i ho torno a repetir avui aquí, amb tota la solemnitat: no és just vincular els joves amb una imatge de violència.

El Consell Nacional de la Joventut, i les moltes entitats que en formen part, són la prova més clara d'una implicació social i política cívica i pacífica de la societat catalana, de la joventut catalana.

Hi insisteixo: sou el veritable referent d'una joventut participativa que cal defensar, que cal reivindicar, que és una realitat, que és la imatge que mereix tenir la joventut d'aquest país.

Sou molts els que dediqueu molt de temps, molts sacrificis i molta dedicació a construir una societat millor. Sou vosaltres els que, de fet, hauríeu d'ocupar de manera permanent l'atenció pública.

El pla de Bolonya, com la llei d'educació que s'està tramitant i elaborant en aquest Parlament, no són negatius per ells mateixos. El sentit de viure en democràcia és que amb la participació de tots en resulti el millor instrument possible, que s'apliquin de la millor manera possible, reduir-ne els defectes, potenciar-ne les possibilitats.

I això es fa fent aportacions, dialogant, plantejant canvis des del respecte democràtic. Hi han molts mecanismes per participar-hi, molts, hi han molts mecanismes per aconseguir el futur que el nostre país demana, no pas rebentant el procés democràtic, sinó implicant-s'hi.

Aquest és el sentit últim de la democràcia, aquest és el sentit essencial de l'associacionisme. Fins i tot penso que és el sentit del mateix Consell Nacional de la Joventut. És el camí de trenta anys d'història, i el que el Consell Nacional té per endavant, que en són molts més.

Vosaltres sou present, sou el futur immediat de Catalunya. I el Consell Nacional de la Joventut és un instrument valuós per abonar i aconseguir que la nostra nació, que la nostra societat, que vosaltres, feu del nostre un món millor.

Moltes gràcies a tothom per assistir a aquest acte i a tota la gent que ha format part durant aquests trenta anys del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i molt especialment als que ara estan al capdavant, moltíssimes gràcies.

I a tots plegats, que per molts anys.